

Marjan Ivan Moškon

KDO S(M)O SLOVINCI

Abstract

Who (we) are Slovinci

In the 2008/09 school year, the Slovenian children still learn, that we *Slovenians* are descendants of *Slovani (Slavs)* who have settled in the eastern Alps in the 6th century, although several modern historians are not accepting this theory any more. The dissent is on the one hand the result of the description of *Sclauini*, *Anti* and *Veneti* as the Slavs, although this concept emerged among the peoples of Central and Eastern Europe not before the 19th century. *Sklavini* can be found on the Eusebius map from the 3rd century AD, and the illustration from the Evangelarius of Otton the Third about kingdom of *Sclauinia* is eloquent too. On the other hand, there is increasingly put forward the conviction that the ancestors of Croats and Serbs, who came to the Balkans in the first half of the 7th century AD, were *Alan Sarmatians*. Writers of the 16th to 18th century testify the existence of the province *Slovinje*, including the whole Carniola and Slavonia, where there first lived *Szlouenci*, and later also Horuati which renamed *Szlouenci* into *Slovinci*. Slovaks and Czechs name Slovenes this way even now.

Uvod

Zanimalo me je, kaj učijo o Slovencih pri zgodovini v slovenskih osnovnih šolah v šolskem letu 2008/09. Nič! Učbenik za zgodovino za 7. razred osnovnih šol [1] se v evropskem zgodnjem srednjem veku ukvarja najprej s preseljevanji narodov, in to predvsem z Germani in s Huni, ki so stalno vdirali na ozemlje Zahodnorimskega cesarstva. »Po Atilovi smrti (453) pa so se nadaljevali germanski in slovanski^(?) vpadi na rimsko ozemlje, dokler se niso nekatera slovanska^(?) plemena, ki so prihajala z ozemlja med zgornjim tokom Dnjestra in porečjem Dnjepra, ustalila na Balkanskem polotoku (Južni Slovani), tiste, ki so se naselili na prostoru vzhodnih Alp, pa imenujejo alpski Slovani^(?). Slovanski^(?) politični tvorbi na tem ozemlju sta bili Karantanija in Karniola. Ti Slovani^(?) so bili predniki *slovenskega naroda*. Brižinski spomeniki so napisani v jeziku, ki so ga govorili Slovani (!?) v vzhodnih Alpah«.

Slovensko uradno zgodovinopisje še vedno vztraja, da smo Slovenci na našem današnjem ozemlju priseljenci, se pravi *alohtono* ljudstvo. Številni ugledni tuji zgodovinarji, med njimi najprej Hans F. Helmolt v svoji *Weltgeschichte* [2], profesor Mario Alinei kot utemeljitelj *Teorije paleolitske kontinuitete* [3] in prof. dr. Florin Curta, nagrajenec Ameriškega zgodovinskega združenja za knjigo *The Making of the Slavs* [4] pa zagovarjajo, da smo tu od nekdaj, se pravi *avtohtoni*. Mario Alinei je prepričan, da se selitev narodov v Evropi ni mogla zgoditi tako pozno (v 6. st.), jezikovno narodnostnim fenomenom v Evropi pa naj bi bili priče delno že od paleolitika.

Podobno ugotavljajo novejša raziskava DNK, ki večinsko potrjujejo tesne genetske vezi Slovencev predvsem s tako imenovano »zahodno-slovansko« skupino [5]. Genetski izvidi potrjujejo tudi domnevo, da predniki Slovencev niso prišli v Vzhodne Alpe izza Karpatov, ampak so na tem ozemlju živeli povečini že prej [6].

O priselitvi Slovencev v 6. stoletju ni pravzaprav nobenega neovrgljivega dokaza, o morebitni prejšnji naselitvi pa razen uveljavljenih in uglednih znanstvenikov pišejo tudi številni ljubiteljski raziskovalci, ki so jim politične teorije, enkrat v korist germanskemu »Drang nach Osten«, drugič velikosrbskemu poželenju po obvladovanju »bratskih jugoslovenskih« narodov, že od nekdaj vprašljive.

Slovenska ljubiteljska prizadevanja za razjasnitev teh vprašanj so me pritegnila in bolj ko prebiram njihova razmišljanja, bolj me jezi, da jih naš cvet zgodovinske znanosti tako omalovažujoče zavrača, saj ni dvoma, da premorejo tudi zrno soli.

Sclauini, Sclaueni

1. Slovani

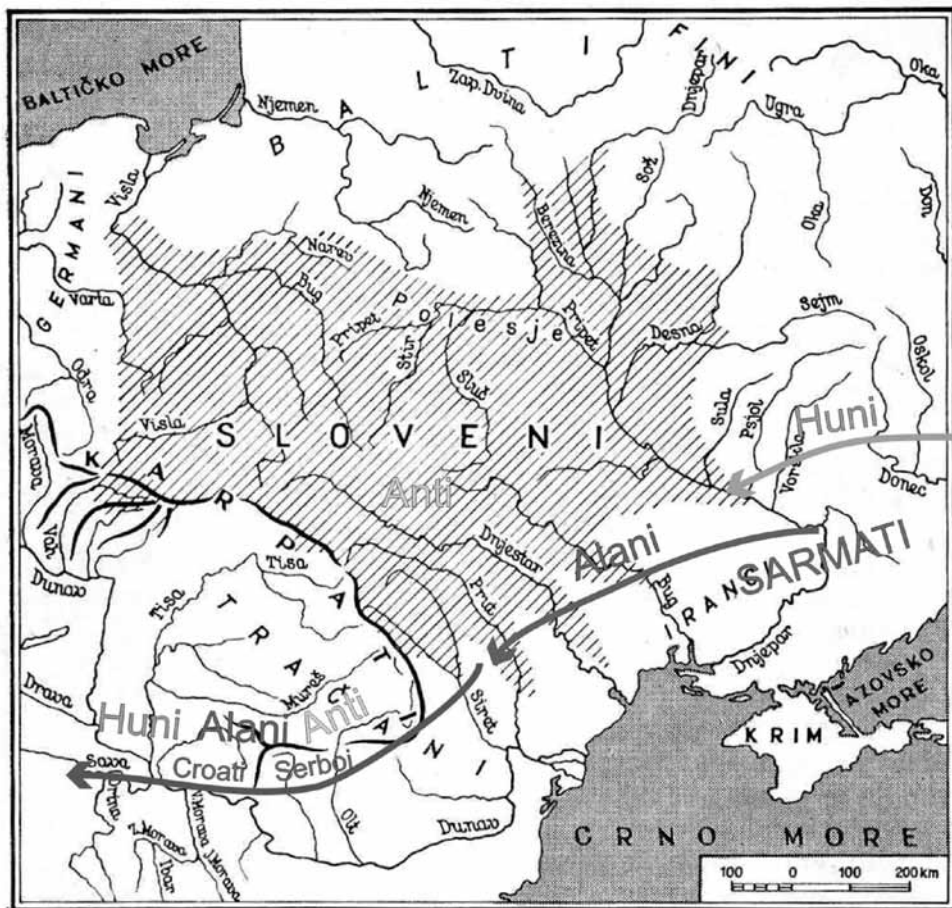
Trditve, da so v prvem tisočletju n. š. obstajali kakršnikoli Slovani (Praslovani, Baltoslovani, Proto-Slovani, Stari Slovani ipd.), ne zdržijo, saj niso omenjeni v nobenem primarnem viru. O tem pričajo tudi mlajši izrazi za Slovane v navedenih jezikih: slovaško *Slovania*, češko *Slovane*, poljsko *Słowianie*, kašubsko *Słowiónie*, donjesrbsko *Słowjany*, ukrajinsko *Слов'яни*, srbsko in makedonsko *Словени*, gornjesrbsko *Słowjenjo*, staroslovansko *Словѣне* (sv. Ciril in Metod?) hrvaško in bosansko *Slaveni*, bolgarsko *Славяни*, rusko *Славяне*, rusinsko *Славляне* [7]. V času panslavizma izmišljeni pojem *Slovani*, ni v nobenem od slovanskih jezikov, razen v hrvaščini in bosanščini – *Slaveni* in v srbsčini in makedonščini – *Sloveni*, podoben imenovanjem prednikov slovanskih ljudstev v zgodnjem srednjem veku (npr. *Sclauini*, *Sclaueni* ipd.). Izraz Slovani se pri nas pojavi šele v 19. stoletju in je nedvomno povzročil zmešnjavo pri raziskovanju izvora teh imen in zlasti pri poznejšem oblikovanju narodov in držav omogočil ribarjenje v kalnem. Zanesljivo bi bilo bolj prav, če bi jim rekli vsaj *Sklavini* oz. *Sklaveni*.

Ante mešajo s »Slovani« (Procopius in Jordannes – 6. stol. n.š.), ker so menda podobni plemenu *Sclavanoi*, ki je živelo vzdolž srednje Donave, in jih zato razglašajo za »slovansko« skupino. Sicer pa nekateri jezikoslovci domnevajo, da so bili Anti eno od sarmato-alanskih plemen, ki je verjetno živelo med Prutom in dolnjim Dnjestrom. Obstaja pa tudi primerjalna teorija za druga »slovanska« plemena, npr. za Srbe in Hrvatje [8].

Serboi in *Korouati* so nedvomno sarmatskega (alanskega, perzijskega, iranskega) porekla in v svoji stari domovini nimajo »slovanskih« jezikovnih značilnosti [9], razen morda skupnih indoevropskih jezikovnih korenin. Na to vse pogosteje namigujejo tudi današnji Hrvatje [10] in Srbi [11]. V Podonavje so kot sarmatski Alani prišli že s Huni, ki jih večkrat enačijo tudi s poznejšimi Avari [12]. Bizantinski cesar, učenjak in pisec Konstantin Porfirogenitus poroča, da je cesar Herakleios (575 do 641) najel sedem hrvaških plemen za pomoč v vojni proti Avarom, kmalu potem pa so Hrvatje in Srbi

dobili oblast v Dalmaciji/Iliriji [13], kjer so se postopoma spajali s staroselci in prevzemali njihov jezik [14].

Na sliki 1 je Pradomovina Slovena kot jo prikazuje Vojna enciklopedija, Beograd [15]

PRADOMOVINA SLOVENA

Slika 1. Smer vojaških pohodov združenih Hunov, Antov in Sarmatov (Alanov) v Podonavje v prvi polovici prvega tisočletja. Za podlago služi zemljevid iz jugoslovanske Vojne enciklopedije, Beograd 1974, geslo Sloveni (risba hunskih in alanskih premikov: M. Moškon)

Jordanesovo razglašanje Antov za *Sclavanoi* («Slovane»?) je zapeljalo tudi Antona Linharta, da je zapisal: ...**Slaven** (Slaven-i) ... *preden so se ločili in se iz Sarmatov spremenili v Slavene* ... se pravi, da je tudi on verjel, da so Sarmati (Korouati in Serboi), ki so se sredi prvega tisočletja naselili v Podonavju in na Balkanu, po poreklu Slaveni [16]. Linhartovo mnenje pa po svoje ilustrira tudi samovoljno zatrjevanje predvsem naših, slovenskih zgodovinarjev, da so se nekakšni »Slovani« tukaj naselili med šestim in sedmim stoletjem,

naj bi ostali današnji Slovenci, na obali Baltika, na Pomorjanskem pa *Slovinci* – vse do druge svetovne vojne, ko jih je nacistična Nemčija dokončno asimilirala, da danes o njih ni drugega sledu, kot spomin na njihov jezik – *slovinščino*... [18]. Ko je po vojni Pomorjansko pripadlo Poljakom so ponemčene Slovence z Nemci vred pregnali v Nemčijo [19].

Močne jezikovne podobnosti med *slovenčino*, ki jo govorijo Slovaki, in našo *slovinščino*, kot ji pravijo Slovaki, ni mogoče tajiti. *Slovinščino* (poljsko: *dialekt słowiński*) Pomorjanskih *Slovincov*, podobno še živi *kašubščini*, pa bi bilo vsekakor treba podrobneje raziskati, saj gotovo obstajajo jezikovne podobnosti s slovaško *slovenčino* in s slovensko *slovenščino*.

3. Sclauini

V šestem stoletju se pojavijo latinski zapisi imen *Sclauini*, *Sclaueni* in *Sthlaueni* ter bizantinsko-grški *Sklabinoi*, *Sklaueno*i in *Sklabeno*i [20].

Najpreprostejši prevod tako za prve kot za druge bi se lahko glasil *Slavini*, *Slaveni* ali kot piše dr. Bogo Grafenauer *Sloveni* [21], nikakor pa *Slovani*!

Najstarejši dokumenti, pisani v starocerkveni »slovanščini« iz devetega stoletja, izpričujejo *slovene*, ko opisujejo prebivalce okrog Soluna [20] (Thessalonica). Ali naj to pomeni, da so *Sclaueni* (*Sloveni*?) živeli od Baltika vse do južnega Balkana?

Druga zgodnja pričevanja vključujejo staroruski *sloveně* kot skupino Vzhodnih »Slovanov« pri Novgorodu [20].

4. Sclauinia

Na ilustraciji iz Evangelarija Otona III., ki je nastala v samostanu Reichenau okrog leta 998, se cesarju klanjajo enakopravne predstavnice kraljestev *Sclauinia*, *Germania*, *Gallia* in *Roma* [22] – slika 3. Kraljevsko krono nosi pravzaprav samo *Sclauinia*, ostale tri imajo manj »kraljevska« pokrivala, kar da misliti, da je bila prav *Sclauinia* najpomembnejša dežela. O tej sliki in več o Otonu III. je že pisal tudi Joško Šavli [23].

Na sliki na pergamentu so predstavnice štirih kraljestev: slavinsko (slovinsko?), germansko, galsko in rimsko, ki sprejemajo svojega cesarja zaščitnika (napisi nad glavami: SCLAUINIA GERMANIA GALLIA ROMA). V knjigi Zakladi tisočletij, Zgodovina Slovenije od neandertalcev do Slovanov (Založba Modrijan in Inštitut za arheologijo ZRC SAZU, Ljubljana 1999) piše dr. Andrej Pleterski o otonskem cesarstvu, ki je obsegalo vso današnjo Srednjo Evropo, Sclauinia pa je segala od Jadranskega morja do Baltika in pomenila tretjino cesarstva [24].

Iz navedenega lahko upravičeno domnevamo, da je v prvem tisočletju sredi današnje Evrope obstajala kraljevina *Sclauinia*, v kateri so prebivali *Sclauini*. Če poskusimo Sclauinio prevesti v *Slavinijo* (*Slovinijo*, *Slavonijo*?), Sclauine in Sclauene pa v *Slavine* in *Slavene*, smo mnogo bliže Sloveniji, Slovenom in Slovinom, morda celo Slovincem?

Slika 3: Prestavnice kraljestev se klanjajo Otonu III [22]

Sloveni, Slovenci

5. Sloueni

Primoža Trubarja razglašajo kot prvega, ki je današnje Slovence imenoval *Slouenci*, manj znano, oziroma manj poudarjano in raziskano, pa je njegovo imenovanje *Sloueni* [25] v prevodu Novega testamenta, slika 4, kjer naslavlja uvod: *Truber od Slouenom slouu iemle* in potem nadaljuje *Lete buque sleto Predguuorio, vom muim lubim Slouenom,* Izraz *Sloueni* pa uporabi tudi glede branja Svetega pisma [25]: *Vi ifuoleni Bogu Lubi Crainci inu Sloueni, ... Ta celi Novi Testament*, Tibinga (1581-) 1582, slika 5.

Podobno začne Trubar tudi slovenski predgovor v knjigi Noviga testamenta pusledni dejl: *VSEM BOGABOIEZHIM CRAINZOM INV Slouenom, od Buga skufi Cristufa vse Dobru molim* [26].

Mar ni za slovensko zgodovinsko znanost, vsaj zdaj ob 500-letnici njegovega rojstva, prvorazredni izziv odgovor na vprašanje, zakaj je Trubar namesto *Sclaueni* zapisal *Sloueni*, in zakaj *Slouenci*?

Hkrati je zanimivo, da Srbi še danes uporabljajo za pojem Slovani izraz *Sloveni* [15]. Je mar ta izraz ostal pri Srbih iz časov, ko so se kot sarmatski Serboi naselili na Balkan med Slovence? Podoben izraz, *Slaveni*, pa imajo tudi sarmatski Korouati, današnji Hrvati, ki so se na zahodni Balkan priselili v prvi polovici 7. stoletja.

*Truber od Slouenom slouu
iemle.*

Lete buque slo to Predguorio, vom muim
lubim Slouenom, iest ki sem 74, leit star 52.
Pr. I gar, hri mi Odludni is riga fuita, sa febo
pušim, inu sbugom inu suam ispryžam, de
sleteimi inu drugimi buquoni, iuseb sto pers
uo dolgo predguorio zhes Noui Testament,
sietimi Islagami zhes vse logerake listy, zhes
Catehisme, Vauipurgi Veri, Vceikouni Ord-
ningi, Vpsalterij inu Vpetnah, sem vom vus
skriuni zbudni sot Boshy, refošil inu dal nase
nane, skušil ta sa zhes volo, nas hozhe vsuo
milost vseri inu isfultzhati. Inu fzhim, koku
imamo prou slushiti Bogu, vsag sui leben,
stan, poklizhane, slushbo dershati pelati inu

Slika 4. Primož Truber: začetek
nagovora Slouenom

SKAKOVIM VEL-
DENEM, SASTOPOM INV
resmihlanem, se ima tu S. Pisnu pridnu
brati, kai inu od koga naruzb prou inu
ruzbi, kai a prava Vera vsjebi dershi
inu pridnie, Enkratig

Nauuk.

I isuoleni Bogu Lubi S. Pisnu
Crainci inu Sloueni, Vi kriunc
imate nerpopei risntzhi Boshyctia
nu veiditi, terdnu vez zbirlo-
rouati inu dobru samers deua.
kati, De tu S. Pisnu,

Slika 5. Začetek Navodila za branje Svetega
pisma v prevodu Ta celi Novi Testament

6. Szlouenci

Da so v današnji Slavoniji, nekdanji Slovenijeh, živeli Szlouenci, na »Horuatskem«
pa Horuati (Hrvati), piše leta 1578 tudi Antol Vramec v svojem delu »Kronika vezda
Znovich zpravljena Kratka Szlouenzkim iezikom po D. Antolu Pope Vramcze, Kanoniku
Zagrebechkom«, ki so jo natisnili v Lublane [27] – slika 6. Vramec v svoji Kroniki piše po
domače o kraljestvu (orszagu) Slovenijeh, v katerem je sam prebival, navzlic nekdanjemu
latinskemu *Slavoniae* pa še ne pozna poznejšega hrvaškega imena Slavonija.

Drugo delo je »DICTIONAR, ili Réchi Szlovenszke zvevexa vkup zebrane, u red

Slika 6: Vramčeva Kronika

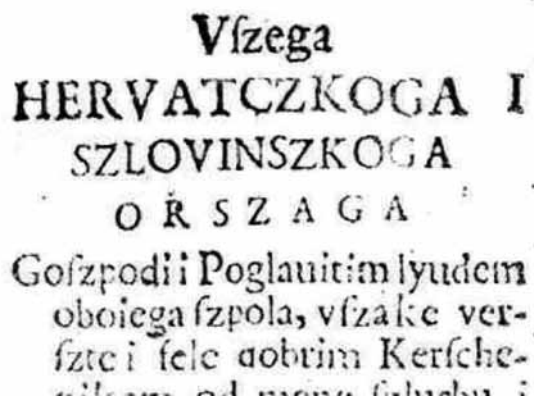
Slika 7: Habelichev Dictionar

pořtaulyene, i Diachkemi (latinskemu) zlahkotene Trudom *JURJA HABDELICHA* Mafnika Tovarufuva Jefufevoga, na pomoch napredka v Diachkom (latinskem) navuku Skolneh Mladenczeu Horvatřzkoga in Szlovenřzkoga Naroda ZDOPUSCHENYEM GORNYEM« [28] – slika 7. Ta Habelichev slovensko-latinski slovar je bil natšnjen v »Nemskom Gradezu«, leta 1670.

Oba avtorja sta vsak svoje delo napisala v *szlouenřzkem* jeziku, enako kot tudi Primoř Trubar nekaj desetletij pred Vramcem in več kot sto let pred Habelichem. Kaže, da je bil *szlouenřzki* neke vrste »knjižni jezik«, ki so ga razumeli vse od Alp tja do osmanskega cesarstva, dokler ni trdnejša razmejitev med Habsburřko monarhijo in Balkanom uveljavila, pozneje pa med avstrijsko in ogrsko oblastjo dokončno potrdila nastanek nove *sarmatsko-slovinsko-madžarsko-turřke* jezikovne meřanice (*srbo-hrvařčine!*), ki jo v južnih deželah nekdanje Jugoslavije nekateri govorijo in pišejo še zdaj.

7. Slovinci

V šestdesetih letih 17. stoletja, ko se je zlasti po zaslugi Trubarja, pa tudi Vramca, Habelicha in drugih slovenskih piscev, pojem Slovencev in slovenskega jezika že dobro uveljavil, hkrati pa Hrvatje po usodnem porazu Turkov pri Sisku (1593) iz svojega zgodovinskega območja pod Velebitom vse bolj agresivno zasedajo mejna ozemlja proti severovzhodu (Sclavoniae, Slovenijeh!), kjer se je do takrat govorilo v *szlouenřzkem* jeziku, začnejo nekateri pisci za razliko od Trubarjevih *Slouencev* v Habsburřki monarhiji, Vramčeve *Szlouenze* na zasedenem ozemlju imenovati *Szlovinski*, Slovenijeh pa postane *Szlovinszki* orsag (*Slovinsko kraljestvo*) [29] – glej sliko 8.

Slika 8. Prva stran Putnega tovaruřa Ane Katarine Frankopan-Zrinske, ki je še namenjen Goszpodi i Poglautim lyudem hervatczkoga in szlovinszkoga orszaga, le da je szlouenřzko že spremenjeno v szlovinszko

Lep primer, kako so se Hrvatje poistovetili s Slovinci, je tudi slovar jezuita Giacoma Micalie »BLAGO JEřIKA SLOVINSKOGA ILLI SLOVNIK / ù Komu izgorarajuře rjeci slovinřke Latinski, i DiacKi« [30]. Kot se za slovar spodobi, ima na prvi strani tudi latinski

naslov: »THESAURUS LINGVAE ILLIRICAE SIVE DICTIONARIUM ILLIRICUM / In quo verba Illyrica Italicè, & Latinè redduntur. Labore P. IACOBI Micalia«. Slovník so začeli tiskati v italijanskem Loretu leta 1649, dokončali pa v Anconi 1651. Naslovnica Slovníka je na sliki 9.

Micalia se je rodil hrvaškimi naseljencem v Peschici v Apulii (Neapeljsko kraljestvo). Ker se je imel za Italijana, ki zna »slovansko«, so ga v času protireformacije poslali v Dubrovnik, saj je katoliška cerkev hotela ponovno okrepiti svojo vlogo na Balkanu.

Razlaga iz hrvaškega slovarja k delu Sveti Evangeliomi Nikole Krajačevića [30] za pojem Slovenci, slovenski jezik, Slovenski orszag, Slovinje in slovenščino, kjer je vse kar je bilo slovensko postalo hrvaško, je prikazana na sliki 10.

Slika 9: Naslovnica Micalievega SLOVNIKA

Slovinci — žitelji Hrvatske sjeverno od Gvozda (za današnji etnik *Slovinci* nekad se upotrebljavao etnik *Kranjci*); *slovenski jezik* — hrvatski (kajkavski) jezik; *Slovenski orszag* — Hrvatska sjeverno od Gvozda (*Slovinje*); *slovensko zagrebečko slovo* — kajkavski književni jezik zagrebačkoga literarnog kruga; *slovenščina* — hrvatska kajkavština

Slika 10: Razlaga iz hrvaškega slovarja k delu Sveti Evangeliomi – za pojem Slovenci, slovenski jezik, Slovenski orszag, Slovinje in slovenščino. Razlaga iz hrvaškega slovarja k delu Sveti Evangeliomi – za pojem Slovenci, slovenski jezik, Slovenski orszag, Slovinje in slovenščino.

Avtor še bolj diletantskega zapisa o Micalii na angleški Wikipediji [31] (kaže, da je podatke zbiral predvsem po ustrezno prirejenih hrvaških virih!) ga je preprosto »pohrvatil« v Jakova Mikaljo, *slovenski jezik oz. lingvo illyrico* razglasil za hrvaščino, *verba Latine* pa za italijanščino. Napiše tudi, da šteje Micalia pojme *hrvaški*, *slovenski* in *ilirski* za istopomenke (»terms Croatian, Slovenian and Illyric as synonyms«), čeprav ni hrvaščina sploh nikjer omenjena. Tako je postalo »Blago jezika slovinskog« po angleški Wikipediji prvi hrvaški slovar, v katerem je hrvaščina na prvem mestu, hkrati pa »celovit del razvoja in standardizacije hrvaškega modernega jezika!«

8. Slovinci, Iliri

Ne najstarejši, vendar pa s posegom najdelj v zgodovino, plodovit dalmatinski profesor filozofije in profesor teologije Fra Andrija Kačić Miošić je nedvomno zanimiv. Najbrž navdahnjen tudi od Kronike A. Vramca, v svoji »kroniki događaja« piše o *Slovincih* in *Slovinjanih* (o prebivalcih *Slovinije*):

- Slidi kratko ukazanje od starih kralja *slovinških* i događaja koji se u stara vrmena zgodiše u državam *slovinškim*, iz različitih knjiga izvađeni i na svitlost postavljeni.
- Na 3606. po stvorenju sveta (okrog 342 pred n.š.) vladaše *slovinškim* državam kralj Bradilio, *Slovinac*, koji ima žestok rat s Filipom, kraljem od Macedonie, koga Bradilio dobi i pod harač podloži [32].

O kralju močno podobnega imena lahko beremo v angleški Wikipediji:

The Illyrians formed several kingdoms in the central Balkans, and the first known Illyrian king was Bardyllis. Illyrian kingdoms were often at war with ancient Macedonia, and the Illyrian pirates were also a significant danger to neighbouring peoples [33].

N.B.: Filip II (382 do 336 pr.n.š.), je postal leta 359 makedonski kralj, premagal Ilire in utrdil severno mejo Makedonije [34]. Za starejše zgodovinarje pa smo bili itak vsi zahodni Balkanci Iliri!

O prihodu Hrvatov v prvi polovici 7. stoletja pa pravi Fra Andrija Kačić takole [32]: »Na 639. dođoše Rvati od gore Babine, i istiravši stare pribivaooce *Slovince*, rvatsku naseliše zemlju ...«

9. Slavonci

Slovaki, Poljaki in Čehi nam rečejo *Slovinci*. Razen patra Miošića govori o *Slovincih* tudi Matija Antun Reljković v pesmi »Satir piva u verše Slavoncem«, ko pravi »... v začetku so *Slovinci* se imenovali, da kasneje v Slavince bi se preimenovali« [35]. V isti pesmi pa omenja tudi Aleksandra Makedonskega, kateremu so »Slavonci« bili »pomočniki in sloveli kot hrabri vojaki«. Ker je Aleksander Makedonski (Aleksander III. Veliki, 356 do 323 pr.n.š.) vladal od 336 po smrti očeta Filipa II, so morali biti Slovinci v Slavoniji/Sclauinii že takrat.

10. Slovaki

Zanimivo je, da Slovaki svoji deželi rečejo – *Slovensko*, svoji ženi reče Slovak – *Slovenka*, naš pridevnik slovaški je pri njih *slovensky*, slovaščina pa je *slovenčina*. Slovenščina je za njih *slovinčina*, mi smo *Slovinke* in *Slovinci*, Slovenija je *Slovinško*. So mar to svojo »slovensko« zavest ohranili še od takrat, ko so se morali pred madžarskimi (ogrskimi) plemeni umikati iz *Slovenijeh* (Pannoniae) proti severu?

Ogrski Slovenci, ki so bili od prihoda Madžarov (okoli 880 do 896) naprej v Pannonii pod oblastjo ogrskih kraljev, so sami sebe imenovali *Sloveni*, od začetka 18. stoletja pa je veljalo, da govorijo »*slovenski jezik*« [36].

Čeprav naj bi strnjeno naselitev Samove kraljevine preščipnili z vzhoda Madžari in

z zahoda Bavarci, smo morali biti eni in drugi že takrat dovolj samozavestni in trdni, da smo navzlic vsem viharjem zgodovine obdržali, oni svojo *slovenčino*, mi pa našo *slovinčino*.

Zakaj nam rečejo Slovinci, pa še zmeraj ne vemo!

Sklep

Rimski osvajalci so v svojem času naseljevali predvsem nekaj mest in vojaških postojank ob glavnih prometnicah. Kako so zagotavljali dnevno oskrbo teh, nekaterih razmeroma velikih naselbin, ni pravzaprav nikjer pojasnjeno. O prebivalstvu podeželja, ki naj bi prehranjevalo rimske posadke, ne vemo takorekoč nič!

Ker ni nobenega podatka o »prihodu« *Sklauenov/Sclauinov* (»Slovanov«) v 6. in 7. stoletju n. š. izza Karpatov v Pannonio, v vzhodne Alpe in na Balkan, številni viri pa navajajo v tem času vdore *Sarmatov* (Serboiev, Korouatov) iz krajev severno od Črnega morja, ki so se pomešali med staroselce (!) v teh krajih in prevzeli njihov jezik, lahko upravičeno sklepamo, da so bili ti prišleki so-predniki današnjih Južnih Slovanov.

Ni dvoma, da Slovenci sodimo v tako imenovano slovansko skupino ljudstev, in jih tudi kot Slovene (*Sklauene*) najbrž lahko štejemo za Venete, ampak ne kot »Slo-Venete« ali »Slovane«, saj jih takrat pod takim imenom nihče ne pozna. Seveda pa tudi nje le pod pogojem, da so zlasti v Srednji in Vzhodni Evropi skoraj vsem plemenom rekli Veneti, Wendi, Enetoi in podobno.

Na žalost o vseh teh, po večini nespornih dejstvih, našim šolarjem ni dano vedeti.

Ali niso najbolj učeni nekoč trdili, da je Zemlja ravna plošča?

Literatura

1. J Razpotnik, D Snój, *Raziskujem preteklost 7*, učbenik za zgodovino za 7. razred, Rokus Klett, Ljubljana 2007.
2. H F Helmoltz, *Helmoltz Weltgeschichte*, (ponatis Leipzig 1923), 4. Zvezek – Die Randler des Mittelmeers, *ILIRI*, str 304.
3. M Alinei M, <http://www.continuitas.com/intro.html>, *The main lines of the PCT historical reconstruction*.
4. F Curta, *The Making of the Slavs, History and Archaeology of the Lower Danube Region c. 500 - 700*, Cambridge University Press, Cambridge 2001, str 113.
5. M M Vakar, *Poti naših prednikov, Veneti.info, febr. 2009 in povzetek v DELU, Zgodovino imamo shranjeno v genih, priloga ZNANOST, 15. febr. 2009*.
6. J Skulj, *Y-chromosome Frequencies and the Implications on the Theories Relating to the Origin and Settlement of Finno-Ugric, Proto-Hungarian and Slavic Populations*, Zbornik pete mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana 2007, str 27.
7. Slovarji navedenih jezikov v knjižni in spletni obliki.
8. Wikipedia, geslo *Antes*, 28. sept. 2008.
9. T Sulimirski, *Zaboravljeni Sarmati, Isčezle civilizacije*, Thames and Hudson, London 1964, v prevodu Izdavački zavod »Jugoslavija«, Beograd 1965.
10. Wikipedija, geslo *O podrijetlu Hrvata, Iranska teorija*, 18. maja 2009.
11. Wikipedija, geslo *Srbi, Istorija, Teorije o poreklu Srba, Iranska teorija*, 18. maja 2009.

12. Wikipedia, geslo *Eurasian Avars*, 18. maja **2009**.
13. Wikipedia, geslo *Eurasian Avars, The Early Avar Period (580 do 670)*, 18. maja **2009**.
14. M I Moškon, Izza Karpatov? Zbornik 5. mednarodne konference Izvor Evropejcev, Jutro, Ljubljana **2007**, str 86.
15. Vojna enciklopedija, zv. 8, Ratna privre.-Spahije, geslo *Sloveni*, Vojnoizdavaški zavod, Beograd **1974**.
16. A Linhart, *Poskus zgodovine Kranjske in ostalih dežel Južnih Slovanov Avstrije*, prva knjiga, Slovenska matica, Ljubljana **1981**, str 159.
17. V A Čudinov, *Slovanska plemena na zemljevidu sv. Evzebija*, Zbornik mednarodnega posveta Sledovi evropske preteklosti, Jutro, Ljubljana **2003**, str 173.
18. Leksikon Sova, geslo *slovinščina*, Cankarjeva založba, Ljubljana **2006**, str. 1026.
19. Wikipedia, geslo *Slovincian*, 9. jun. **2009**.
20. Wikipedia, geslo *Slavic peoples*, Origin of term *Slav*, 28. sept. **2008**.
21. Grafenauer B: *Zgodovina slovenskega naroda, zv.1*, DZS, Ljubljana, **1964**.
22. <http://img100.imageshack.us/img100/2528/ottopersonifikationxlzw0.jpg>
23. J Šavli, *Slovenska država Karantanija*, Lipa Koper, **1990**, str 190.
24. Enciklopedija Slovenije, snopič 11, Savs-Slovenska m., geslo *Slovinci*, Mladinska knjiga, Ljubljana **1997**, str 165.
25. Enciklopedija Slovenije, snopič 13, Š-T, geslo *Trubar*, Mladinska knjiga, Ljubljana **1999**, str 378.
26. P Trubar, *Noviga testamenta pusledni dejl*, Začetek slovenskega predgovora, **1577**, Trubarjev album, Mladinska knjiga, Ljubljana **2008**.
27. D A P Vramec, *Kronika*, Ljubljana, **1578**.
28. J Habelich, *Dictionar*, Gradec, **1670**.
29. A K Frankopan-Zrinska, *Putni tovaruš*, Mleci **1661**.
30. Wikipedia, geslo *Jakov Mikalja*, 24. okt. **2008**.
31. N Krajačević, *Sveti Evangelioimi*, Graz **1694**.
32. A Kačić Miočič, *Razgovor ugodni naroda slovinskog*, dopolnjena izdaja, Benetke **1759**.
33. Wikipedia, geslo *Illyrians, Classical period*, 1. oktobra **2008**.
34. I Antič, Veliki svetovni biografski leksikon, geslo *Filip II*, Mladinska knjiga, Ljubljana **2002**.
35. M A Reljković: *Satir iliti divji čovik*, 1762 (www.Hervardi/V žarišču > Kolumne > Slovenci ..., sept. **2007**).
36. Enciklopedija Slovenije, snopič 8, Nos-Pli, geslo *Ogrski Slovenci*, Mladinska knjiga, Ljubljana **1994**, str 104.

Povzetek

V šolskem letu 2008/09 se slovenski otroci še vedno učijo, da smo *Slovinci* potomci *Slovanov*, ki so se v Vzhodne Alpe naselili v 6. stoletju, čeprav številni sodobnejši zgodovinarji odklanjajo take teorije. Nesporazumi so tudi posledica poimenovanja *Sclauinov*, *Antov* in *Venetov* s *Slovani*, čeprav se je ta pojem pojavil med narodi srednje in vzhodne Evrope šele v 19. stoletju. *Sklavine* lahko najdemo že na Euzebijevem zemljevidu iz 3. stoletja, zgovorna pa je tudi ilustracija iz Evangelarija Otona III., o kraljestvu *Sclauinia*. Hkrati se vse bolj uveljavlja prepričanje, da so predniki Hrvatov in Srbov, ki so prišli na Balkan v prvi polovici 7. stoletja, potomci *sarmatskih Alanov*. Pisci od 16. do 18. stoletja pričajo o pokrajini *Slovinje*, ki je obsegala Kranjsko in vso Slavonijo, kjer so najprej živeli *Szlouenci*, pozneje pa tudi Horuati, ki so *Szlouence* preimenovali v *Slovince*. Tako pa nam še vedno rečejo Slovaki in Čehi.